

Het mysterieuze **Bollenveen**

Ten noordwesten van Zeijen ligt het Bollenveen. Ook dit veentje was nauwelijks zichtbaar, want het was dichtgegroeid met berk en waterwilg. De dorstige bomen zogen zomers het veentje bijna droog en voor de natuurwaarden is dat niet goed. Langs de rand stonden grote mystieke eiken. Hun kronen bogen vol respect over het laagstaande water. In het jaar 1922 was het veentje onderzocht door de bekende archeoloog professor Van Giffen. Hij had daarvoor het veentje laten droogpompen en een aantal archeologische vondsten gedaan.

Op de bodem waren mooie ronde offerstenen gevonden maar ook aardewerk, stukken bewerkt hout en botten van onder andere (huis)dieren. Tijdens dit onderzoek werd door plaatselijke bewoners verteld dat in het Bollenveen eerder twee veenlijken waren gevonden. Omdat hiervoor geen bewijs was teruggevonden, blijft het dus bij een gerucht. Ook in dit veentje waren nog de patronen van oude veenputten te zien en de plek waar ooit een tjasker stond: een klein molentje dat water uit het veentje maalde. Op een ansichtkaart uit 1927 was dat mooi te zien.

Het Staatsbosbeheer was enthousiast over het idee om ook het Bollenveen op te knappen. Gezamenlijk werd een plan opgesteld. Alle begroeiing in het veentje moest worden afgezet.

De buitenste rand bomen zouden blijven staan, een herkenbare grens in het landschap. De werkgroep was enthousiast en wilde er iets moois van maken. De winter was afgelopen week onverwacht ingevallen. Het was een krakend heldere nacht geweest en de lucht kleurde in de vroege ochtend donkerblauw van de ijzige kou. De thermometer gaf 15 graden onder nul aan. Aan de werkgroep werd een nieuw lid voorgesteld: Hetty Regeer, de eerste vrouwelijke vrijwilliger van de groep. Vol enthousiasme liep ze met een zaaggroepje mee. Drie leden van de werkgroep hadden inmiddels de beschikking over motorzagen. De zon gloorde rood aan de oostelijke horizon. De adem bevroor, de takken en grassen zaten vol rijp. De werkgroep kon over de ijsvloer van het veentje zonder probleem overal komen. Voor het nieuwe gereedschap bleek de vorst minder gunstig. Werkgroeplid Piet Takens zette de motorzaag op de besneeuwde en bevroren ondergrond om hem te starten. Maar wat hij ook deed, de zaag weigerde pertinent. Het was té koud. Om de tijd door te komen werd de inmiddels klassieke spanzaag er weer bijgehaald, om alleen de kleinere en dunnere takken en opslag af te zagen. De motorzaag kon later de grotere en dikkere stammen wel aan. Na de koffie zorgde het winterzonnetje voor een iets aangenamere temperatuur. De motorzaag kreeg er ook weer zin in en even later vielen de eerste bomen op de ijsvloer.

Het was helaas maar een korte vorstperiode. De week erop hield het ijs aan de randen nog net. De dooi was snel en spectaculair ingevallen. Het was deze zaterdagochtend mistig en dat gaf een bijzonder sfeertje in het Bollenveen. Sommige over het water en moerassige delen hangende berken waren slecht bereikbaar. En als zo'n boom in het water viel, dan was het een heel werk deze daar uit te krijgen. De werkgroep had daar ook een oplossing voor bedacht. Zij werkte met een lang touw met aan het uiteinde een soort metalen ronde kogel. Aan het touweind was een lus geknoopt. De werkgroep had twee goede werpers om de kogel hoog in de te zagen boom te gooien. De kogel zakte vervolgens naar beneden en werd door de lus getrokken. Vervolgens werd het touw strak getrokken en klemde om de boomtop heen. Drie vrijwilligers hingen aan het touw want de boom mocht hoe dan ook niet in het water vallen. De zager maakte een inkeping en zaagde vervolgens de boom door. 'Hange, hange', riep hij tegen de veelal gewichtige touwtrekkers. Zo werd de boom als het ware over de kop getrokken en viel op de oever in plaats van in het water. In totaal werden zo'n 800 berken uit het veentje verwijderd. Hieraan werd twee werkseizoenen op de zaterdagochtend gewerkt, vanaf december tot maart.

Het Bollenveen was nu weer zichtbaar vanaf het wandelpad. De veenputten en het water werden druk bezocht door diverse watervogels. Nieuwe plantensoorten kregen weer licht en ruimte. De imposante eiken schermde de voormalige offerplaats nog steeds op natuurlijke wijze af.